

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 6. De nomine, & natura orationis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

ALTERA LIBRI PARS:

In qua de oratione agitur, tanquam ea, cuius assiduus usus debet penitenti esse imprimis commendatus.

Rimò aliquid dicemus de nomine, natura, varietate, & effectibus orationis: deinde considerabimus tum præceptum diuinum de ea datum; tum conditiones quas requirit, ut id ipsum præceptum per eam impleatur: tum de- mum usum illius debitum.

CAPVT SEXTVM.

De nomine & natura orationis.

SVMMARIVM.

- 39. Nomen orationis accipitur tum generaliter, tum proprie.
- 40. Definitio orationis.
- 41. Orare proprium est solius rei intelligentiã præditæ.
- 42. Orare non conuenit Deo.
- 43. Conuenit Christo quatenus homo est.
- 44. Non conuenit damnatis.
- 45. Conuenit cæteris omnibus intelligentiã præditis.
- 39. **N**omen orationis interdum accipitur specialiter, & interdum generaliter. Sicut enim ieiunare is specialiter dicitur, qui ab escis abstinet; generaliter verò dicitur, is etiam qui à carnis illecebris, victorumque passionibus se continet: ita is orare specialiter dicitur, qui diuinam clemenciam inuocat, sed generaliter dicitur etiam, qui bonis operibus in obsequium sui conditoris se tradit, eo quod bona opera Deum ad misericordiam prouocant: sicut mala, iram, & furorẽ ipsius accedunt. Specialiter autem dicta oratio ex variis circumstantiis ipsius, variè descripta est à sanctis Patribus prout in *Cod. de oratione quest. 1.* refert, bene que declarat Medina.
- 40. Instituto verò nostro ad naturam illius aperiendam sufficere poterit definitio tradita à Nauar. in suo tractatu de oratione prelude sexto: quod sit petitio facta Deo aperiẽ vel tacitè. Petitionem autem esse, commune est orationi cum precibus, quæ sunt homini ad aliquid ab eo impetrandum: quarum quadruplicem ab ipsa oratione differentiam refert Nauar. in eod. tract. cap. 19. num. 57. Factam verò esse Deo, est ei proprium. Atque vt plenius dilucidiusque natura eiusdem intelligeretur additum est in definitione *expresse vel tacite*, per quod indicatur naturam orationis constare; non modò sit expresse, sed quoque sit tacitè fiat. Vnde oratio proprie fuit, petitio illa tacita sanationis Lazari, quam Ioan. 11. torores ipsius à Christo petierunt dicentes. Ecce quem amas infirmatur. Id quod ex D. August. ad eum locum Nauarrius refert, in cit. prelude 6. num. 12. addit aliud exemplum de oratione que fit Sanctis. Eo ipso enim censetur tacitè facta Deo, quod fiat Sanctis ipsis tanquam nostris in recessibus apud Deum, à quo speratur & impetratur quod petitur: ita ut Deus sit præcipuus quasi scopus, in quem oratio nostra dirigitur: Sancti verò sint velut medium, per quod ea dirigitur, vt bene succedat.
- 41. Pro pleniore adhuc eiusdem naturæ notitia, aduertere oportet orationem esse operationem tantum rei præditæ intelligentiã, vt patet ex D. Thoma doctrina 22. quest. 83. art. 1. atque requirere concursum mentis simul & voluntatis, quia non est nuda petitio, sed cum desiderio, quod est voluntatis actus, obtinendi petitum. Itaque bestie, sicut non sunt capaces rationis, ita nec sunt orationis; & ideo quod in *Psalm. 103.* Catuli leonum dicuntur quærere à Deo escam sibi. Et in *Psalm. 146.* Pulli cornuorum dicuntur ipsum inuocare, ac id genus alia: intelligi debent dicta per similitudinem: propterea quod animalia dum quadam vocis significatione suam restantur indigentiam, videntur in sito naturæ instinctu inuocare Deum, qui eorum prouidentiam & curam gerit: aperientque manum suam implet omne animal benedi-

ctione sicut & per similitudinem omnia dicuntur illi obedire, propterea quod in sito naturæ impetu mouentur ad fines quos illis ipse præscripsit, perinde ac si præcepto accepto illud implere studerent.

A inuicere oportet præterea, quod etsi Deus mentis & intelligentiæ capax sit, non esse tamen orationis; cum nec superiorem habeat, cui deferat: nec cuiusquam ope egeat, quæ imploret. Quod verò ad R. 8. Spiritus sanctus dicitur postulare pro nobis gemitibus inenarrabilibus.] sensus est, quod faciat vt postulemus; nimirum tribuendo postulandi vim, auxilium, & gratiam: sicut & eius quod Matth. 18. dicitur. Non estis vos qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis:] sensus non est, quod Spiritus sanctus per se verba proferat. Quam interpretationem ex D. August. & quibaldam D. Pauli antiquis inter prætibus habet Azor. in 1. par. Moral instit. lib. 9. cap. 29. quest. 6.

De Christo autem Domino nostro, cum non tantum sit verus Deus, sed etiam verus homo; certum est quod ei quatenus homo est conueniat orare, sicut & Patre minor esse. Id enim aperte constat ex eo, quod ad Rom. 8. dicitur interpellare pro nobis.] Et ad Hebr. 9. introiisse in cœlũ vt appareat vultui Dei pro nobis.] Adde illud i Ioan. 2. Si quis peccauerit aduocatum habemus apud Patrem Iesum Christũ iustum.]

Si quæras an omni rationali creaturæ conueniat orare posse. Respondetur non conuenire propriè damnatis, quia orare est actus de se bonus proficiscens ex virtute religionis, & ideo ex bono pioque erga Deum affectu, quem damnati habere non possunt; qui Deum ipsum odio summo incesanter prosequuntur. Vnde quod demones rogarunt Christum vt mitteret eos in regem porcorum, Math. 8. & Epulo sepultus in inferno precatur, Pater Abraham miserere mei, & mitte Lazarum, &c.] Luc. 16. petitiones quidem fuerunt, non tamen orationes: vt nec ea quæ ex Tob. cap. 8. 2. Sa. han postulauit facultatem vexandi sanctum ipsum hominem Iob.

Cæteris autem omnibus præditis intelligentiã conuenit orare siue Angelis, siue hominibus: & his siue iam vitæ sanctis non modo beatis, sed etiam detentis in Purgatorio (de qua re videri possunt Azor. in eod. cap. 29. in fine & in præced. cap. 10. quest. 12. & Gregor. à Valen. 22. disput. 6. quest. 2. puncto 6. sub fine) siue adhuc viuentibus, non modò iustis; sed etiam peccatoribus, vt patet ex Publicano Luc. 18. & allis: vt ex Dauide 2. Regum cap. 12. & in nouo Testamento ex D. Petro, Magdalena, Zachæo, & Latrone crucifixo.

CAPVT SEPTIMVM.

De varietate orationis.

SVMMARIVM.

- 46. Diuisio orationis in mentalem & vocalem.
- 47. Diuisio mentalis in meditationem & contemplationem.
- 48. Diuisio vocalis in communem & priuatam: quam melius est fieri verbis ab Ecclesia institutis, quam à nobis pro arbitrio compositis.
- 49. Oratio quedam bona & quedam mala, aut ex obiecto aut circumstantia.
- 50. Diuisio orationis bona in viuam & mortuam.
- 51. Diuisio orationis, in obsecrationem, orationem peculiarem, scilicet illam, postulationem, & gratiarum actionem.
- 46. **D**vplex est præcipua varietas orationis: prior quod quedam sit vocalis, & quedam mentalis; posterior quod quedam sit bona, & quedam mala. Mentalis est quæ fit interno tantum actu animi, qualis fuit Annæ oratio ad Deum pro suscipienda prole 1. Reg. 1. vocalis verò quæ fit interiore animi actu, vt simul verbis externis exprimitur: non item quæ fit tantum verbis sine interiori mentis & voluntatis pia eleuatione ad Deum; reprobata per illud ex *Isai. cap. 29. vsurpatum & à Christo Domino Matth. 15.* Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longè est à me.]
- 47. Vtraque autem rursus distinguitur; mentalis quidem, in meditationem & contemplationem: quarum illa consistit in consideratione mediõr vitæ spiritalis, id est, eorum ex quorum notitia dirigimur in salutis æternæ viã, quæ tenetur declinando à malo, & faciendo bonum. Eius gene-